

Natasha Lester

HET HUIS IN PARIJS

Kat Jourdan ontdekt dat haar oma gelogen heeft over haar oorlogsverleden. Wat is er echt gebeurd in die jaren in Parijs?

ROMAN

Natasha Lester

Het huis in Parijs

De Fontein

Proloog

Parijs, 12 februari 1947

In een voornaam herenhuis op nummer 30 aan de Avenue Montaigne wordt Margaux Jourdan gekleed in een ivoorkleurig shantoeng jasje met een verstevigd, wijd uitwaaiierend schootje en een zwartwollen plooirok. De rok valt tot halverwege haar kuiten. Veel te veel stof, schandalige overdaad in een wereld waarin bijna alles nog op de bon is. Ze krijgt een parelsnoer om haar hals en het geheel wordt bekroond met een breedgerande hoed en zwarte handschoenen. Sinds de oorlog zijn er veel taboes verdwenen, maar onbedekte vrouwenhanden zijn blijkbaar nog steeds onbetamelijk.

Madame Raymonde draait Margaux om alsof ze een ballerina op een muziekdoosje is en maakt met een nauwelijks merkbaar knikje haar goedkeuring kenbaar. Ze gebaart naar de deur ten teken dat Margaux de *cabine* mag verlaten om de salon in te gaan.

Zo maakt de nietsvermoedende modewereld via Margaux kennis met het Bar-jasje van Dior. Een jasje dat iconisch zal worden.

Het publiek in de luxueuze salon zit schouder aan schouder en kan amper ademen. Het is een verzameling elegante Parijzenaars onder wie Jean Cocteau, Michel de Brunhoff van *Vogue* en Marie-Louise Bousquet van *Harper's Bazaar*. Er staan zelfs mensen op de trap en langs de muur. De belangstelling voor deze modeshow is zo groot dat slimme profiteurs hun kaartjes met winst hebben verkocht om op de zwarte markt boter te kunnen bemachtigen.

De gedempte kleuren in de salon, parelgrijs en wit, hebben

net zo'n subtiel effect als een blinde ritssluiting. De Lodewijk XVI-medailles, de schilderijen in vergulde lijsten met Fontangestrik en de Belle Epoque-kandelaars lijken allemaal duidelijk te maken dat de tijd tot stilstand is gekomen en dat aandacht geboden is. Het geritsel van waaiers die worden opengevouwen klinkt als een vroegtijdig applaus en de atmosfeer geurt naar parfum en Gauloises. Veel van de aanwezigen hebben kippenvel, zo hoogg gespannen zijn de verwachtingen.

Als Margaux langsschrijdt hoort ze verrukte kreetjes. Ze ziet gestrekte halzen en handen die in toom moeten worden gehouden omdat ze het zandlopervormige jasje willen betasten. Ze loopt haar ronde en verdwijnt weer door de grijze satijnen gordijnen. Daarachter staat Christian Dior, de man die wonderen verricht in zijn atelier, wiens japonnen de mode naar een hoger plan tillen. Wanneer iemand over tachtig jaar wordt gevraagd om de naam van een beroemde couturier te noemen, zal diegene als eerste met zijn naam komen. Maar dat ligt nog ver in de toekomst.

Christian belooft Margaux met een glimlach. De show gaat door. Niemand hoeft hardop te zeggen dat die spectaculair is. Dat is een feit, en iedereen weet het.

Vanzelfsprekend vormt een bruidsjurk de finale. Margaux staat doodstil terwijl ze wordt gekleed. Als ze klaar is gaat ze de salon weer binnen. Haar verschijning doet het publiek zo massaal naar adem happen dat er bijna geen zuurstof overblijft in de ruimte. De jurk is als een volmaakte witte roos, geplukt op het hoogtepunt van haar bloei. Dat is tenminste de indruk die Margaux wekt met de volumineuze rok, een weelderigheid, nee, een overvloed van om haar heen wolkende zijde, samenkomend bij haar wespentaille van amper vijftig centimeter – een voorwaarde die Christian Dior aan zijn modellen stelt.

Natuurlijk weten de toeschouwers niet dat Margaux zo'n slank middel heeft omdat ze al jarenlang amper te eten heeft. Haar taille is de erfenis van een tijd waarin een jurk als deze net zo'n schokgolf zou hebben veroorzaakt als wanneer de zon aan de nachtelijke hemel zou zijn verschenen. Maar herinneringen

ophalen aan een tijd die nooit meer kan worden uitgewist is voor niemand goed, dus concentreert Margaux zich op haar voeten. Ze loopt langzaam, waardoor het publiek tot zich kan laten doordringen dat het iets buitengewoons te zien krijgt, maar niet té langzaam, zodat ze ook weer snel verdwenen is en de massale hunkering naar meer haar als een schaduw volgt.

Er is nauwelijks genoeg ruimte om met de verbazingwekkende rok tussen de mensen door te lopen, en in het voorbijgaan raakt die een van de hoge witte staande asbakken. Alleen Margaux ziet de gemorste as op de vloer, verder heeft niemand daar oog voor. Ook vergeet het publiek dat het buiten veertien graden onder nul is en dat Parijs zich huiverend door de winter worstelt met een kolentekort en elektriciteit op de bon. De japon van Christian bezit het vermogen om al die dingen uit te wissen.

Als ze de salon verlaten heeft, volgt er een donderend applaus, oorverdovend genoeg om de doden tot leven te wekken. Maar Margaux weet dat niets haar doden kan laten herrijzen.

Alle mannequins gaan de salon weer binnen en vormen een rij. Christian – Tian voor Margaux en een select groepje vertrouwelingen – buigt voor het publiek en neemt felicitaties in ontvangst.

Dan loopt hij naar Margaux, die nog steeds de bruids japon draagt, al zal ze zelf nooit een bruid zijn, brengt haar hand naar zijn mond en kust die. ‘*Magnifique,*’ zegt hij.

Catherine Dior, de zus van Christian, kust Margaux op de wangen. ‘Je was *magnifique, chérie.*’

Carmel Snow van de Amerikaanse *Harper’s Bazaar* komt naar hen toe. In vervoering laat ze haar vingertoppen over de zijde van Margauxs rok glijden. ‘Lieve Christian, jouw japonnen zijn zo anders, zo nieuw, *a new look,*’ zegt ze.

Alsof ze opeens de toekomst kan voorspellen weet Margaux dat er van nu af aan zo over Christians collectie zal worden gesproken: de New Look voor een nieuwe wereld. Een wereld waarin dood, verlies en verdriet voortaan eerder vager wordende emoties zullen zijn dan rauwe pijn. Emoties die niet meer tot het leven van alledag behoren zoals in de laatste jaren van de oorlog.

De New Look zal het perfecte middel zijn om de generatie die de oorlog heeft overleefd en wil vergeten, daarin bij te staan.

Margaux is de enige die het zich herinnert. Skye, Liberty, Nicholas en O'Farrell zijn allemaal verdwenen, ieder op een andere manier. Ze zal hun namen nooit meer noemen. Niemand wil de namen van de slachtoffers horen, net zoals niemand eraan herinnerd wil worden dat Margaux zo'n slanke taille heeft omdat ze ook een slachtoffer is.

Catherine laat haar arm door die van Margaux glijden. 'Hier, *chérie*. Laten we ons glas champagne heffen op...' Ze aarzelt. 'Op de toekomst?'

Achter dat woord zal altijd een vraagteken volgen, dus Margaux drinkt niet op de toekomst. In plaats daarvan heft ze haar glas op hen allemaal, haarzelf, Catherine, Skye, Liberty, Nicholas en O'Farrell. Terwijl ze dat doet, voelt ze hun geesten om haar heen, smekend, zoals ze iedere nacht in haar dromen doen. Maar ook nu kan ze niets voor hen doen, net zoals ze niets voor hen kon doen toen ze ieder van hen voor het laatst zag. Het enige wat ze kan doen is champagne drinken, glimlachen en met haar New Look deze afschrikwekkende nieuwe wereld, waarvan ze niets begrijpt, binnenstappen.

DEEL 1

Skye

... in een eenzaam bestaan zijn er zeldzame ogenblikken waarop een andere ziel even naar de jouwe buigt, als sterren die eenmaal per jaar langs de aarde scheren. Zo'n constellatie was hij voor mij.

– Madeline Miller, *Circe*

I

Cornwall, augustus 1928

‘Ik zie je onderbroek.’

Skye Penrose wist hoe een tienjarig meisje gewoonlijk op zo'n opmerking zou reageren: ophouden met als een tollende ster radslagen maken over de Porthleven-pier en haar rok omlaag trekken. Maar zij hield in plaats daarvan alleen even in om van richting te veranderen. Vervolgens zorgde ze ervoor met twee perfecte radslagen precies uit te komen bij de jongen die net tegen haar had gesproken, en terwijl ze overeind kwam gaf ze vliegensvlug een ruk aan de band van zijn broek waardoor die afzakte en de bovenste knoop eraf sprong.

‘En nu zie ik de jouwe,’ zei ze giechelend. Omdat ze verwachtte dat hij boos zou zijn, was ze van plan om meteen weg te rennen. Maar hij keek zo verbaasd, met wijd opengesperde ogen en een mond die een mooie, ronde ‘o’ vormde waar ze precies een toffee in had kunnen gooien als ze die had gehad, dat ze grijnzend zei: ‘Ik heet Skye.’

Terwijl hij zijn broek goed deed, stamelde hij: ‘Nicholas Crawford. Leuk om kennis met je te maken.’

Hij had een rare manier van spreken. De woorden klonken eerder scherp dan rond en hij legde de klemtoon anders, waardoor vertrouwde woorden iets vreemds kregen.

‘Als wij vrienden worden, lijkt het me eerlijker dat we evenveel van elkaar weten,’ zei Skye. ‘Dus moest ik jouw onderbroek ook even zien.’

Nicholas Crawford knikte alsof hij dat niet meer dan logisch

vond. Hij was langer dan Skye, had donker, bijna zwart haar en opvallende ogen, blauwgrijs als de zee op een veranderlijke dag. Zijn kleren waren schoon en gestreken, niet smoezelig van het buiten spelen zoals die van Skye.

‘Vrienden,’ herhaalde hij.

‘Als je tenminste mijn geheimen kunt bewaren.’

Nieuwsgierig lichtten zijn ogen op waardoor ze blauwer leken. ‘Wat voor geheimen?’

‘Hele grote. Kom mee, dan zal ik ze je laten zien.’

Ze pakte zijn hand en trok hem mee. Hij aarzelde niet, wierp ook niet tegen dat hij zijn moeder moest laten weten waar hij naartoe ging, en zei evenmin dat hij geen vrienden kon worden met iemand die zijn broek kapottrok. Hij rende met haar mee, ook al bleek uit zijn accent en zijn manier van doen duidelijk dat hij niet uit Cornwall kwam, maar ergens ver daarvandaan, waar kinderen waarschijnlijk niet zomaar konden wegrennen. Ter hoogte van het gemeentehuis sloegen ze rechts af. Daarna renden ze verder over het strand tot de doorgang werd geblokkeerd door een ogenschijnlijk ondoordringbare rotswand.

‘Hierdoor,’ zei Skye. Ze wees op een spleet die net breed genoeg was om ertussendoor te wurmen.

Toen ze aan de andere kant van de rotswand waren viel zijn mond weer open. Hij was verbluft, precies zoals ze had gehoopt.

‘Jij bent de eerste die ik hier mee naartoe neem,’ zei ze.

‘Waarom ik?’

Ze vroeg zich af hoe het zou klinken: *omdat ik niemand ken die zulke grote ogen kan opzetten*. ‘Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden,’ antwoordde ze.

Allebei draaiden ze om hun as om alles in zich op te nemen: de zee met de witte schuimkoppen die links van hen tegen de rotsen beukte, de halvemaaanvormige baai die beschutting bood tegen de wind zodat het water daar kabbelde, de donkere rotsachtige grot achter hen die spannende avonturen beloofde.

‘Allemaal van mij,’ zei Skye trots. ‘Zie je dat huis, daarboven?’ Ze wees naar de top van de klif, waar een door weer en wind geteisterde cottage zich vast leek te klauwen in de grond en zich

maar net kon vasthouden. ‘Daar woon ik met mijn moeder. En mijn zus. Je kunt alleen door de spleet in de rotswand bij dit baaitje komen, of over het pad dat vanaf ons huis naar beneden loopt. Dus het is van mij. En nu ook van jou.’

Nicholas fronste zijn wenkbrauwen. Zijn hand ging naar zijn zak, waar hij een horloge uit haalde. ‘Als jij de baai met mij deelt, wil ik deze met jou delen.’ Hij gaf het horloge aan haar. ‘Het is van mijn vader geweest, en vóór hem van zijn vader.’

Skye streek met een vinger over het gegraveerde gouden deksel. Daarna maakte ze het horloge open. Op de wijzerplaat stonden deftige Romeinse cijfers en een vreemd gevormd half maantje.

‘Waar is je vader?’ vroeg ze.

‘Daarboven.’ Nicholas wees naar de hemel.

‘Je hoeft het niet met me te delen.’ Ze gaf hem het horloge terug omdat ze begreep dat het zijn belangrijkste bezit was.

‘Ik wil het graag. Je mag het een dag per week hebben.’

Hij zei het op een besliste toon. Deze goedgeklede jongen die eruitzag alsof hij nog nooit een voet op een strand in Cornwall had gezet, had wilskracht. Hij kon hard rennen ook. En hij vond haar baai mooi.

‘Dat betekent dat je morgen terug moet komen,’ zei ze.

Hij knikte.

‘Wil je de grot vanbinnen zien?’

Weer knikte hij.

Met Nicholas’ zakhorloge veilig in een zakdoek gewikkeld keek Skye boven op de klif toe hoe haar nieuwe vriend zich door de spleet in de rots wurmde en wegliep over het strand. Vlak voor hij de richting van het dorp in sloeg keek hij omhoog en zwaaide. Skye deed een snelle serie radslagen en hoopte dat hij erom kon lachen. Daarna ging ze naar binnen voor het avondeten.

Zodra Skye de cottage binnenkwam, stortte Liberty, haar één jaar jongere zusje, zich op haar.

‘Waar was je?’ vroeg ze op zeurderige toon.

‘Op het strand,’ antwoordde Skye.

Liberty's gezicht vertrok. 'Je bent altijd op het strand.'

'Dus je had me gemakkelijk kunnen vinden.'

'Ik heb honger.'

Skye wilde haar zusje eraan herinneren dat ze in de keuken moest zijn als ze wilde eten, en niet bij haar. Toen zag ze achter Liberty op tafel het spel Slangen & Ladders klaarstaan. Op het bordspel kringelden groene en goudgele slangen omhoog naar de afbeeldingen van stoute kinderen. Skyes maag maakte een draai toen ze zich realiseerde dat zij tussen die stoute kinderen thuishoorde, bijna zoals de kringelende slangen. Ze had Liberty beloofd dat ze die middag een spelletje met haar zou doen. In de opwindning dat ze iemand had gevonden die de baai net zo mooi vond als zij, in tegenstelling tot haar zus, was ze dat helemaal vergeten.

Liberty volgde de blik van haar zus. Ze rende naar het bordspel en veegde het met één zwaai van tafel. De dobbelstenen kletterden op de vloer. Even overstemde het geluid het vriendelijke geroezemoes in de aangrenzende kamer, waar hun moeder in gesprek was met een van haar klanten.

'Ik zal een kop thee voor je zetten, en dan doen we daarna een spelletje,' zei Skye.

Liberty gaf geen antwoord en Skye verwachtte dat ze, zoals zo vaak, stampvoetend naar boven zou gaan om in haar kamer te gaan zitten kniezen. Maar Liberty knikte en voor even was de vrede hersteld. Ze deden een spelletje en dronken thee, en Skye hield haar mond toen Liberty zich expres vergiste met haar zetten om sneller een ladder op te kunnen. Ze zei ook niets toen Liberty haar ervan beschuldigde dat zij vals speelde en dat ze een paar stappen terug moest doen. Liberty won.

De volgende morgen was Skye al bij het krieken van de dag op. In haar badpak wachtte ze ongeduldig op Nicholas, het zakhorloge stevig in haar hand geklemd. Ze zat in het raamkozijn van de zitkamer te kijken naar de zee waar ze zo van hield en probeerde hem telepathisch te dwingen om naar haar toe te komen, ook al was het nog veel te vroeg en had ze nog niet eens

ontbeten. Liberty, die pas een uur later beneden kwam, keek nors naar Skyes badpak en maakte een schoppende beweging, die Skye vakkundig ontweek. Ze had genoeg gelegenheid gehad om te oefenen. Er werd op de deur geklopt en Skye begon te stralen. Ook hij ging blijkbaar liever zonder ontbijt naar de baai.

‘Ga eens kijken wie daar is, lieverd,’ riep haar moeder vanuit de keuken, waar ze achter het oude blauwe Royal Windsor-fornuis in een pan pap stond te roeren. ‘Ik verwacht pas om tien uur iemand.’

Skye was de gang al in gerend en gooide met een zwaai de deur open. Daar stond Nicholas, en naast hem stond een vrouw die bezitterig een hand om zijn schouder geklemd hield. Skyes glimlach verbleekte.

‘Is dat het meisje?’ vroeg de vrouw.

‘Dit is Skye,’ antwoordde Nicholas.

‘Ik wil graag je moeder spreken,’ zei de vrouw tegen Skye.

‘Komt u binnen,’ reageerde Skye beleefd. Ze hield de deur verder open en de olielampen – ze woonden te ver van het dorp voor elektriciteit – sputterden in de gemene tochtvlaag die de vrouw met zich meebracht.

In de keuken rook het zoals gewoonlijk naar smeulend hout, Franse sigaretten en koffie. Vanessa Penrose draaide zich om en begroette het bezoek. Ze zag er schitterend uit in haar lange, zwartzijden, rijkelijk van ruches voorziene geborduurde ochtendjas met de gedrapeerde mouwen en de lage hals. De vrouw naast Nicholas staaarde naar Vanessa alsof ze radslagen door het huis maakte waardoor haar onderbroek was te zien.

‘Komt u ontbijten?’ vroeg Vanessa, waarop de vrouw haar blik losrukte van de ochtendjas. ‘En jij bent vast Nicholas,’ vervolgde Vanessa. ‘Skye heeft me alles over je verteld. Ik ben Vanessa, of mevrouw Penrose, als je dat liever zegt. Hou je van pap?’

Eindelijk glimlachte Nicholas. ‘Ja, daar hou ik van.’

‘Dat is niet waar,’ zei de vrouw.

‘Jawel, en ik heb honger,’ zei Nicholas op dezelfde kalme, resolute toon waarop hij daarnet ‘Dit is Skye’ had gezegd.

‘Skye heeft een gat in haar maag,’ zei Vanessa tegen Nicholas.

‘Dat betekent dat ze pas rechtop kan staan als ze heeft gegeten. Je moet dus blijven eten.’

Skye giechelde en Nicholas ging zitten.

‘Ik ben Finella Crawford en uw dochter moet zich verontschuldigen bij mijn neef.’ Nicholas’ tante had een stem als een vishaak: scherp en bedoeld om pijn te doen. Ze had hetzelfde lichte accent als Nicholas, maar uit haar mond klonk het schurend in plaats van interessant.

‘Ze heeft een prima broek kapotgemaakt en een heel waardevol voorwerp gestolen,’ ging zijn tante door.

Skye duwde het horloge onder de tafel door in Nicholas’ hand, in de hoop dat het zou helpen.

‘Dank je,’ fluisterde hij.

Vanessa pakte uit de fruitmand een sinaasappel, sneed die doormidden en perste hem uit. Ze goot het sap in een glas en gaf het aan Nicholas. ‘Skye heeft me verteld over de broek. Ik kan de knoop er weer aanzetten. Maar Skye steelt niet.’

‘Dat doet ze wel. Ze heeft het zakhorloge gestolen dat aan mijn neef is nagelaten door zijn dierbare vader, mijn broer.’ De vrouw depte haar ogen met haar zakdoek, maar Skye had de indruk dat ze nogal genoot van haar rol.

‘Ik heb het horloge,’ zei Nicholas, en hij hield het omhoog.

‘Raadsel opgelost,’ zei Vanessa, die snel nog drie sinaasappels uitperste.

‘Het spijt me dat er door mij een knoop van je broek viel,’ zei Skye zo voorkomend mogelijk tegen Nicholas.

‘Skye en knopen gaan net zo slecht samen als zeelucht en goed zittend haar,’ zei haar moeder met een blik op het door de wind geteisterde kapsel van Nicholas’ tante.

Finella veranderde van onderwerp. ‘Ik heb gehoord dat u de toekomst kunt voorspellen.’

‘Dat klopt,’ antwoordde Vanessa.

‘Mijn schoonzus zou graag gebruikmaken van uw diensten.’ Finella perste de woorden tussen haar lippen door alsof ze het idee net zo weerzinwekkend vond als hondenkeutels. ‘Ze heeft een groot verlies geleden – de dood van haar man, de vader van

Nicholas. Op advies van mijn arts heb ik haar vanuit New York meegenomen naar haar geboorteland. Ze heeft zeelucht en rust nodig. Omwille van het leed dat ze heeft doorstaan ben ik bereid haar deze gekkigheid toe te staan.'

Skyes moeder schonk een ruime hoeveelheid honing over Nicholas' pap. Liberty zette grote ogen op en opende haar mond om te protesteren, maar Skye schudde furieus van nee tegen haar zus. De honing symboliseerde een soort solidariteit waar op dit moment nog niet over gesproken kon worden. Skye en Liberty hadden evenmin als Nicholas een vader.

'Ik zal uw schoonzus graag ontvangen, op voorwaarde dat u Nicholas toestemming geeft om met Skye te spelen,' zei Vanessa. 'Ik geloof dat ze veel aan elkaar kunnen hebben.'

Met een knikje stemde Nicholas' tante in, waarna ze zich omdraaide om te vertrekken. Ze vergat haar neefje, maar Skye loste die kwestie op door haar na te roepen: 'Nicholas is op tijd thuis voor het avondeten!'

In de maand die daarop volgde liet Skye Nicholas kennismaken met haar wereld. Hij was een jaar ouder dan zij, dus elf in plaats van tien, en kwam uit een verre stad vol wolkenkrabbers. Ze brachten hun dagen door met rondscharrelen tussen rotsige poelen, met heremietkreeften en harige krabben vangen en dan kijken welk van de diertjes het snelst wegkrabbelde als ze op het zand werden gezet. Ze schraapten mosselen en zeeslakken van de rotsen, zij aan zij met de scholeksters met hun oranje snavels, of zochten naar kaurischelpen voor Skyes verzameling. De perzikkleurige getande ovale schelpjes zag je gemakkelijk over het hoofd en daarom waren ze des te waardevoller.

Aanvankelijk, toen ze half glijdend het pad naar de baai afdaalden, kwam Liberty hen achterna om met Skye te onderhandelen. 'Ik beloof dat ik je niet zal schoppen als je mee naar huis gaat om met mij te spelen.'

'Speel liever met ons mee,' antwoordde Skye, omdat ze doorgaans haar zusjes voeten behendig wist te ontwijken. Ze vond ook dat je in de zomer niet binnen moest zitten.

Maar Liberty hield niet van rotsige poeltjes en schelpen. Ze ging in het zand zitten met haar rug naar haar zus en keek Nicholas kwaad aan toen hij haar een grote krab wilde geven voor een wedstrijdje. Na verloop van tijd vergat Skye haar zusje, om zich uren later te realiseren dat Liberty terug naar huis was gegaan om tegen haar poppen te praten, die allemaal de voorkeur gaven aan theekransjes boven zeeslakken.

Op een ochtend was Liberty tijdens de afdaling naar het strand uitzonderlijk vervelend. ‘Laat me niet alleen,’ jengelde ze voortdurend.

‘Als je met ons meekomt, ben je niet alleen,’ probeerde Skye haar te sussen.

Dat deed Liberty, maar toen ze op het strand waren, stopte ze een krab achter in Skyes badpak. Uit angst kneep het diertje haar met zijn scharen in haar rug.

‘Rotmeid dat je bent!’ schreeuwde Skye tegen haar zusje.

Liberty gooide Skye een handvol zand in haar gezicht en barstte in tranen uit. Skye keek haar zusje na terwijl ze langs het pad naar huis rende. Het zand schuurde in haar ogen en het woord ‘rotmeid’ knaagde aan haar geweten. Vanavond zou ze twee spelletjes met haar zus doen, hield ze zichzelf voor.

‘Laten we naar de grot gaan,’ zei ze tegen Nicholas.

Hij knikte en kwam achter haar aan.

In het verst gelegen, donkerste gedeelte van de grot, waar niemand hen kon zien, gingen ze in het zand liggen. Even zwegen ze allebei, voordat ze elkaar dingen vertelden die niet bij daglicht gezegd konden worden. Nicholas vertelde over zijn vader, die was doodgegaan aan ‘overweldigende emoties’, wat dat ook mocht betekenen. Zijn moeder had toen ook last gekregen van overweldigende emoties, maar van een andere soort. Daardoor belandde ze eerst in bed, en vervolgens ging ze naar Engeland, waar ze voor haar huwelijk had gewoond. Dat deed ze liever dan naar de hemel gaan om zich bij haar man te voegen.

‘Dus daarom zorgt mijn tante nu voor me. Mijn moeder gaat nooit ergens heen, alleen naar jouw moeder om haar toekomst te laten voorspellen.’ Nicholas was klaar met zijn verhaal en Skye

hoorde aan zijn stem dat hij alles afschuwelijk vond: dat zijn vader dood was, dat zijn moeder wegwijnde, en dat hij nu was overgeleverd aan zijn tante.

De Penroses zouden voor hem zorgen, nam ze zich voor. Maar dan moest ze hem eerst vertellen wie de Penroses waren.

‘Geen enkel kind uit het dorp wil met mij spelen, en ook niet met Liberty,’ zei ze. ‘Dat is omdat mijn moeder waarzegster is.’ Een windvlaag gierde de grot in en leek haar te dwingen om meer prijs te geven. ‘En ook omdat Liberty en ik geen vader hebben. Jij hebt ook geen vader, maar bij ons is het anders. Wij hebben nooit een vader gehad. Mijn moeder is nooit getrouwd. Maar het is wel de bedoeling dat je trouwt als je een baby krijgt.’

Al haar hele leven hadden misprijzende volwassenen en jouwende kinderen haar duidelijk gemaakt dat een verdwenen vader iets zondigs was. Doodgaan was heldhaftig, maar zomaar afwezig zijn was goddeloos.

‘Ik vind het leuk dat je moeder waarzegster is. Ik vind je moeder aardig, en jij bent mijn vriendin.’

Niet lang daarna kon Skye Nicholas laten kennismaken met het allermooiste. Op een ochtend reed Vanessa vroeg met hen naar een weiland dat als vliegveld gebruikt werd. Daar wees ze hen op een klaarstaande De Havilland Gipsy Moth.

‘Het is uitstekend vliegweer,’ zei ze.

‘Vliegweer,’ herhaalde Nicholas, die zijn blik niet kon afwenden van het met canvas beklede vliegtuig.

‘Jij mag eerst,’ zei Skye.

‘Laat me niet alleen hier,’ klonk Liberty zeurderig. Maar Skye was niet van plan om in de auto te gaan zitten wachten met een zusje dat een hekel had aan vliegen. In plaats daarvan rende ze naast de Moth mee terwijl die hobbelend vaart maakte en opsteeg. Nicholas, die een helm op had en een sjaal en een jack droeg tegen de kou, zwaaide naar haar vanaf de voorste zitplaats in de open cockpit. Haar moeder zat achterin achter het instrumentenpaneel.

Daarna was het Skyes beurt. Op het moment dat de Moth

voldoende hoogte had, nam Skye de besturing over van haar moeder. Vanessa was een halfjaar geleden begonnen met vlieglessen geven aan haar dochter. Ze gaf instructies via de spreekbuis waarmee voor- en achterpassagier met elkaar konden communiceren. Maar Skye had die instructies nauwelijks meer nodig.

Ze maakte een bocht en deed vervolgens wat ze haar moeder al honderden keren eerder had zien doen: ze vloog tegen de wind in, zette het gas vol open en klom verticaal omhoog tot het vliegtuig achterover begon te hellen en ze de opwindende sensatie van de looping in haar maag voelde.

‘Laat het me weten als je in moeilijkheden raakt,’ hoorde ze Vanessa enigszins verbijsterd zeggen. Maar de Moth voorvoelde elke handeling van Skye. Op het juiste moment nam ze gas terug en paste ze de stand van de rolroeren aan om zelf rechtop te blijven zitten. Vervolgens ging het vliegtuig, kalm als een duif, met een boog naar beneden en rondde een perfecte cirkel af.

Skye had zelf wel een looping willen maken met een radslag over de vleugel, maar ze had haar moeders geduld al genoeg op de proef gesteld. Voor de landing gaf ze de controle weer over aan Vanessa.

Zodra het vliegtuig tot stilstand was gekomen, tilde haar moeder haar eruit. ‘Ik weet niet of ik tegen je moet schreeuwen of lachen.’

‘Ik geef de voorkeur aan lachen,’ zei Skye. ‘Heb je gezien wat ik deed?’ riep ze naar Nicholas.

‘Was jij dat?’ vroeg hij vol bewondering.

‘Dat was absoluut mijn dochter,’ zei Vanessa. ‘Ze wilde me duidelijk maken dat ze helemaal klaar is om zelfstandig op te stijgen en te landen. Misschien kunnen we ervoor zorgen dat jij volgend jaar ook een looping maakt, Nicholas.’

Nicholas legde zijn handen op de canvasvleugel van het vliegtuig. ‘Denkt u echt dat ik dat zou kunnen?’ vroeg hij.

‘Ik zal het je leren,’ antwoordde Skyes moeder. ‘Volgens mij beschik je over de kwaliteiten die je nodig hebt om te leren vliegen. Koelbloedigheid is belangrijker dan lef, ook al denkt

Skye daar anders over. Ik denk dat ze op dat gebied nog wel wat van je kan leren.’

‘Ik denk niet dat iemand Skye nog iets kan leren,’ antwoordde Nicholas.

Daar moest Vanessa om lachen. Ze woelde door zijn haar en zei: ‘Ik ben helaas bang dat je gelijk hebt.’

De zomer was veel te snel voorbijgegaan en de vlieglessen en het strand moesten plaatsmaken voor school. Maar zelfs school viel mee nu Skye bevriend was met Nicholas. Dat ze vrienden waren bleek al op de eerste schooldag toen ze met z’n drieën de poort uit liepen en Skye achter zich een groep kinderen zoals gewoonlijk hoorde sissen: ‘Heksendochter! Duivelin!’

Toen de zoon van de slager, die wist wie de zwakste van hen was, een steen oppakte en die naar Liberty wilde gooien, trok ze haar zusje dichter tegen zich aan. Ze weerde de steen af met haar arm en gaf geen krimp toen ze de pijn voelde en bloed zag. Liberty begon te huilen.

Het verbaasde Skye niet dat Nicholas zich van hen losmaakte en in de richting van de pestkoppen liep. Ze had wel verwacht dat hij op zoek zou gaan naar andere vrienden – vrienden die niet besmet waren met hekserij en onwettigheid – wanneer hij erachter kwam dat iedereen op hen neerkeek.

Nicholas ging voor de slagerszoon staan. ‘Weet je wat er wordt beweerd?’ begon hij beleefd. ‘Dat iedere keer dat je het woord “duivelin” uitspreekt als er een in de buurt is, er een tand in je mond van kleur verandert. Hij wordt eerst grijs en valt daarna uit.’

De slagerszoon sloeg zijn hand voor zijn mond om te verbergen dat hij aan een kant een tand miste en dat er aan de andere kant een grijs was geworden.

Hierna wist iedereen dat Skye en Nicholas onafscheidelijk waren. En omdat Nicholas de slimste jongen van de school was, waagde niemand het om aan zijn woorden te twijfelen.

Na schooltijd liepen ze samen naar het huis van Skye, waar Nicholas in de keuken nog wat extra schoolwerk deed. De eerste

keer had Skye daar vreemd van opgekeken en tegen hem gezegd dat zij zelfs niet keek of ze een woord goed had gespeld.

‘Maar wil jij dan niet ontsnappen?’ had hij gevraagd. Vervolgens had hij zijn hoofd geschud. ‘Dat hoeft jij ook niet. Maar ik moet weten dat ik overal naartoe kan wanneer ik oud genoeg ben.’

Ontsnappen. Skye was in een stoel geploft omdat plotseling in zijn volle omvang tot haar doordrong hoe vreselijk hij het vond in de val te zitten met een tante die niet van hem hield en een moeder die maar niet beter werd. Voortaan ging ze naast hem zitten werken. Niet alleen om haar spelling te verbeteren; ze begon zich ook in wiskunde te verdiepen.

Het jaar was op die manier snel voorbijgegaan en weer brak de zomer aan. Opnieuw brachten ze hun dagen door aan de baai of op het vliegveld, waar Vanessa les gaf aan Skye en Nicholas. Ook verkenden ze de heide achter het huis. In de weekends organiseerde Skyes moeder wel eens huisfeesten en dan kwamen er beroemde mensen naar Porthleven. Sommigen logeerden in het huis, anderen bevolkten iedere beschikbare kamer die het dorp te bieden had. De meeste van die mensen kende Skye niet, maar dat was niet belangrijk. De feesten waren even spectaculair als een plotseling opstekende onweersbui in de zomer: knetterend, opwindend, vol leven.

Vanessa kreeg de tante van Nicholas zover dat hij in het weekend bij hen mocht blijven logeren. En omdat Skye en Liberty hun kamer hadden afgestaan aan gasten, zouden ze met Nicholas in de tuin kamperen. Voor het feest gingen de meisjes uitgebreid in bad en trokken hun mooiste kleren aan, Skye borstelde zelfs haar woeste donkerbruine haardos. Vervolgens nestelden Nicholas en zij zich in de brede, met kussens bedekte vensterbank van waaruit ze alles konden overzien.

Liberty was dol op deze feesten. Ze dwaalde door de kamers, bestudeerde de kleding van de vrouwen, luisterde gesprekken af en staarde mensen net zo lang met een smekende blik aan tot ze haar wenkten. Dan begon ze te stralen en honderduit te kletsen – niemand vermoedde ook maar even dat ze in staat was

krabben in badpakken te stoppen – totdat de volwassenen er genoeg van kregen en zich weer op elkaar richtten. Naderhand hoorde Skye hoe haar zusje zo'n avond naspeelde met haar poppen. De donkerharige pop die Liberty heette was altijd het stralende middelpunt en iedereen hing aan haar lippen.

Het was tijdens een van deze feesten, een jaar nadat Skye Nicholas had leren kennen, dat Vanessa Penrose later dan de meeste gasten haar entree maakte in de kamer. Zo had Skye haar moeder nog nooit gezien: de vrouw die binnenkwam had glanzende, bijna zwarte krullen en de roodste lippen die je je maar kon voorstellen. Ze droeg wat ze noemde haar 'Franse jurk'. Die had een crèmekleurig zijden bovenstuk met een diepe V-hals en een rok in verschillende tinten crème en goud geverfde struisvogelveren. Het was de bedoeling om een gedeelte van het decolleté te bedekken met een bijpassende sjaal, maar die liet Vanessa meestal achterwege. De combinatie van het weelderige haar, de glanzende rode lippen en de onverwachte gouden veren zorgde ervoor dat Vanessa Penrose zich de hele avond op de dansvloer bevond.

Er was een man die bij elk feest aanwezig was en altijd meer dan andere mannen met Skyes moeder mocht dansen. Skye zag hoe haar moeder naar hem glimlachte – zo glimlachte ze nooit naar haar dochters, en ook niet naar de andere gasten. Ze dansten prachtig, als filmsterren, en zelfs Liberty bleef rustig zitten, helemaal in de ban van hun oogverblindende moeder.

De man fluisterde iets in Vanessa's oor. Skye wilde niet meer kijken. Liberty leunde met haar hoofd tegen de muur en haar ogen zakten langzaam dicht. Skye legde een deken over haar benen en trok Nicholas mee naar buiten.

'Kon ik ook maar zo dansen,' verzuchtte ze.

'Ik kan je laten zien hoe het moet.'

'Kun jij dansen?'

'Dat moest ik leren van mijn ouders. Een echte heer moet kunnen dansen, zeiden ze.'

Skye lachte. 'Als jij een heer bent, dan heb je een dame nodig om mee te dansen. We weten allebei dat de Penrose-vrouwen

in de ogen van de inwoners van Porthleven geen dames zijn.’

‘Ik vind dat jij wel een dame bent.’

Hij maakte een sierlijke buiging voor haar en grijnsde. Daardoor voelde ze zich minder opgelaten. Hij plaagde haar niet met haar gestuntel, maar leidde haar door de volmaakte maanverlichte avond en deed voor wat ze moest doen. Zilverkleurige linten van licht walsten met hen mee over de zee beneden hen.

‘Dit moeten we nog eens doen wanneer we ouder zijn,’ zei Skye toen ze de eerste beginselen onder de knie had. ‘Hier hoort een mooiere jurk bij.’ Ze wees op haar witte jurk, die simpel en schoon was, maar in geen enkel opzicht de zwierigheid van struisvogelveren had.

‘Maar als we dan geen vrienden meer zijn?’ vroeg Nicholas, die plotseling stil bleef staan.

Bijna was Skye op zijn tenen getrapt. ‘Hoe zou dat nou kunnen?’ Ze ging naast hem staan. Allebei keken ze naar de zee.

‘Mijn tante zegt dat we snel weer teruggaan naar New York. Ik moet daar naar school, de school waar mijn vader ook naartoe ging. We vertrekken zodra mijn moeder beter is.’

‘Wordt ze beter?’ vroeg Skye. Ze zag Nicholas’ moeder alleen wanneer die naar hun huis kwam voor de voorspellingen van Vanessa. Op Skye maakte ze de indruk van een geestverschijning, een schepsel dat zomaar de schitterende golven in zou kunnen lopen om daarin te verdwijnen.

‘Dat weet ik niet,’ zei Nicholas.

Voor het eerst zag Skye hem aarzelen. Ze pakte zijn hand en kneep erin. ‘Je blijft voor altijd hier,’ zei ze. Tenslotte had zij een moeder die de toekomst kon voorspellen, dus ze had wel enig recht van spreken.

‘Ik hoop het.’

Lees verder in *Het huis in Parijs*

Eerste druk juli 2021

Oorspronkelijke titel *The Paris Secret*

Copyright © 2020 Natasha Lester

First published in Australia and New Zealand in 2020 by Hachette Australia, and in the United Kingdom by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group Ltd, London.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

De dichtregel in hoofdstuk 25 is vertaald door Victor Bulthuis; het motto van deel 10 door Inge Kok.

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie vrouw © Arcangel/Lee Avison; achtergrond Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5310 5

ISBN e-book 978 90 261 5311 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.